

билъ монастирски овчаръ въ Врачанския балканъ, когато Ботевата чета е дошла тамъ, и споредъ казането му, той е видѣлъ съ очитѣ си събитието и героя му.

Такъвъ човѣкъ ми и менъ трѣбваше.

Метнахъ се на коня и потеглихме веднага нагоре къмъ село Челопекъ. Утринята бѣ прохладна, времето хубаво. На изтокъ лъщѣше мжтния Искъръ изъ зелена долина, на югъ заграждана отъ зелени и гористи бърда, а на северъ отъ голи, сплѣснати върхове. Скоро влѣзнахме въ джбова гора. Бай Цене, приказливъ човѣкъ, ни разказваше непрестанно, какъ била разсипана Ботевата чета, която се е спасявала съ бѣгъ по тия стрѣмнини, за да попаднатъ почти всички живи момчета въ ржцетѣ на турскитѣ потери.

Следъ половина часъ напуснахме сѣнчестата джбрава и се закатерихме по единъ голъ каменистъ ржтъ. Кога дойдохъ на върха му, гледката се откри величествена, околния планински кржгозоръ се разшири, а отъ северъ се лѣсна въ разкошната си зеленина плодовитото врачанско поле. Отъ тукъ вече видѣхъ първитѣ два конака на Ботева, преди да стигне Врачанския балканъ: ржтътъ *Веслецъ*, покритъ съ лозя, дето бѣше нощувалъ, безъ да се бие, а задъ него — ржтътъ *Милинъ камѣкъ*, дето, се бѣше билъ само.

Отъ тукъ до Челопекъ бѣха само нѣколко минути. Седнахъ да почина въ селската крѣчма, пълна съ селяни; по тѣхния народенъ обичай всички дойдоха да се ржкуватъ съ мене. Разпитахъ ги за поминъка имъ. Следъ кратка почивка излѣзохъ да трѣгна. Пакъ любезни ржкувания съ тия добри хора, отъ които всѣки знае нѣщо за Ботевата чета.